

sine Arbejder, thi det gaar jo saaledes ved det kongelige Teater, at det bliver ikke bedre, men værre Aar for Aar. I Fjor vare vi naaede til en Underbalance paa 235,946 Kr., og i indværende Finansaar bliver det næppe bedre. I Begyndelsen af denne Saison tegnede det maaste noget bedre. I September Maaned syntes der ligesom at være kommet et Opsving i Teatrets Ledelse baade i den ene og den anden Retning, særlig ogsaa i økonomisk Henseende, og Folk begyndte at glæde sig til, at nu vilde det gaa fremad. Men det varede kun 1 Maaned, saa vidt jeg har kunnet se. I Oktober Maaned faldt man tilbage i den gamle Glendrian. Man arbejdede, efter hvad der er fremkommet i Bladene, en hel Maaned paa at indstudere et Stykke som „Kunstnere“, som, da det endelig kom frem, blev mødt med en skarp Kritik fra alle Sider og kun oplevede to Opsørelser. En hel Maaned af Teatrets bedste Arbejdstid var saaledes spildt paa Indstuderingen af dette Arbejde, og saa var det, som den Smule Dykke, der havde tilsmilet Teatret i den første Maaned, blev helt borte; thi nu fik man atter det bekendte Syn med røde Plakater, idelige Forandringer i Repertoiret, ingen Nyheder og tomt Hus. Jeg ved ikke, om der fra Balletten er givet noget Livstegn i denne Saison, jeg har ikke set noget. Af Operaer er der, saa vidt jeg ved, kun kommet et enkelt lille Stykke, „Solantse“. I det hele synes det, at det kongelige Teater ikke bryder sig særlig om at tjene Penge. Nu har det f. Eks. blandt sine mange Tenorer faaet en Kraft, der i alt Fald i Øjeblikket synes at drage stærkt Hus, men det synes ikke, at denne Kraft benyttes stærkt. Man synes ikke at ville bruge de Midler, der mulig kunde bringe Penge i Kassen, men at give Penge ud synes man ikke at have noget imod. Naar man for Eksempel tænker paa, hvorledes det er gaaet med Fru Gulbransons Engagement i denne Saison, saa har man der et højt betegnende Vidnesbyrd om Teatrets Ledelse. Der indfor skrives en fremmed Sangerinde til at synge et Parti, som det bagefter viser sig kan synes af en af Teatrets egne Sangerinder. Det har altsaa ikke været nødvendigt at engagere den fremmede Sangerinde, men, nu vel, man indfor skriver hende til at synge dette Parti, og da hun saa kommer hertil, saa kommer Operaen ikke frem, men hun kommer til at optrede i andre Stykker et Antal Gange, men nok ikke en Gang saa ofte, som hun var forpligtet til efter sin Kontrakt. Det er en højt ejendommelig Økonomi, der drives ved det kgl. Teater baade med Penge, Tid og

Kræfter. Mig forekommer det, at det gaar over alle Grænser, og den almindelige Mening er jo ogsaa, at Ledelsen ved det kgl. Teater er meget slet, hvis man overhovedet kan tale om nogen Ledelse. Jeg skal for min Del ikke stærkt angribe den nuværende Teaterdirektør. Teaterdirektører ere et Folkesæd, som jeg tror, have mange Genvordigheder, og jeg tror ikke, det let vil være muligt for en Mand at beklæde en Teaterdirektørs Stilling i mange Aar, uden at han efterhaanden vil samle en saadan Masse Kritik over sit syndige Hoved, at han gør bedst i at gaa sin Vej. Men den nuværende Teaterdirektør har ikke blot haft Teaterdirektøernes almindelige Stæbne, at samle en saadan mere eller mindre berettiget Kritik, men han er aabenbart bleven fiddende langt over den Tid, da han overhovedet kunde lede Teatret og lede det blot paa den tarveligste Maade. Der er jo ingen Kunst ved at lede et Teater saaledes, at man blot lader Pengene rulle, spiller Stykker, der ikke kunne samle Hus, antager Kræfter baade fra Indland og Udland, og saa alligevel kun opnaar, at Teatret baade i kunstnerisk og i økonomisk Henseende kommer til at staa saaledes, at det vanskeligt kan finde nogen Forvarer. Mig forekommer det, at en Teaterchef, der havde Følelsen af sit Ansvar, maatte under saadanne Omstændigheder gøre et af to. Enten maatte han trække sig tilbage og sige: Jeg kan ikke forsvare at lede en Anstalt, hvor Understuddet vokser paa den Maade, som det her sker, eller ogsaa maatte han for længe siden have forelagt Forslag, hvorved han kunde overbevise os om, at Teatret, naar man gif frem paa en anden Maade, kunde komme i et bedre Spor. Naar det har han nu ikke gjort, nu skal det være Kommissionens Opgave at klare dette. Men det forekommer mig, at den højtærede Kultusminister, som jo er den, der dog har Ansvaret paa dette Punkt, har taget Sagen paa en noget aparte Maade. Det siges i alt Fald, at Teaterchefen, som er Medlem af Kommissionen, ogsaa er Formand i alle de Underudvalg, der skulle arbejde i Kommissionen. Men med den Evne til at lede og klare denne Sag, som den ærede Teaterchef har vist, er der ikke nogen Udsigt til, at de Underudvalg, der skulle arbejde under hans Ledelse, i nogen nær Fremtid ville komme til virkelig gode Resultater. Det maatte, forekommer det mig, være Ministeren, der skulde tage den Sag i sin Haand, inden det dog bliver endnu værre, end det allerede er. Det maatte være ham, der skulde søge at faa en Løsning, der kunde gøre Ende paa denne